

Китоби Дониёл — Яксаду бисту як

Кушодани нишонаҳои рӯзҳои охир: дарки ишораҳои Масеҳ ба дарахтони навшукӯфтаи баҳор

Jeff Pippenger

2024-03-07

Масеҳ қавми Худро ба дарахтони навшукӯфтаи баҳор ишора кард, то онҳо «аломатҳо» ва маъноӣ «аломатҳо»-и рӯзҳои охирро дарк намоянд.

«Масеҳ ба қавми Худ амр фармуда буд, ки аломатҳои омадани Ӯро мушоҳида кунанд ва ҳангоме ки нишонаҳои Подшоҳи ояндаи худро бинанд, шод гарданд. Ӯ гуфт: “Вақте ки ин чизҳо ба амал омадан оғоз кунанд, он гоҳ ба боло назар кунед ва сарҳои худро баланд бардоред, зеро ки наҷоти шумо наздик мешавад.” Ӯ пайравони Худро ба дарахтони шукӯфтаистодаи баҳор ишора намуда, гуфт: “Вақте ки онҳо акнун навда мебароранд, шумо худатон мебинед ва медонед, ки тобистон аллакай наздик аст. Ҳамин тавр, шумо низ, вақте ки ин чизҳоро ба амал омада бинед, бидонед, ки Малакути Худо наздик аст.” Луқо 21:28, 30, 31.» Муборизаи Бузург, 308.

«Аломатҳо»-и айёми охир бо «аломатҳо»-е намунавор пешакӣ тасвир шуда буданд, ки ҳаракати ғариштаи аввалро эълон намуда, ба он оғоз бахшиданд. Он «аломатҳо» тақони осмонҳоро дар бар мегирифтанд, аммо Юил муайян месозад, ки «аломатҳо»-и айёми охир — он айёме ки гуноҳи Исроил ҷуста хоҳад шуду ёфт нахоҳад гашт, вақте ки кӯҳи муқаддаси Худо то абад муқаддас хоҳад буд, зеро дигар ҳеҷ бегонае ҳаргиз аз миёни ӯ нахоҳад гузашт, — яъне тақон хӯрдани қудратҳои осмонҳо, ҳамчунин тақон хӯрдани қудратҳои заминро низ дар бар хоҳанд гирифт. Хоҳари Уайт фарқи миёни тақон хӯрдани қудратҳои осмонҳо ва қудратҳои заминро муайян месозад.

«16 декабри соли 1848, Худованд ба ман манзарае аз тақон хӯрдани қувваҳои осмонро нишон дод. Дидам, ки вақте Худованд ҳангоми додани аломатҳои дар Матто, Маркус ва Луқо сабтшуда “осмон” гуфт, Ӯ осмонро дар назар дошт; ва вақте “замин” гуфт, Ӯ заминро дар назар дошт. Қувваҳои осмон офтоб, моҳ ва ситорагон мебошанд. Онҳо дар осмон ҳукмронӣ мекунанд. Қувваҳои замин онҳоянд, ки бар замин ҳукмронӣ мекунанд. Қувваҳои осмон бо овози Худо ба ларза хоҳанд омад. Он гоҳ офтоб, моҳ ва ситорагон аз ҷойҳои худ ҷунбонда хоҳанд шуд. Онҳо аз байн нахоҳанд рафт, балки бо овози Худо ба ларза хоҳанд омад.

«Абрҳои торик ва гарон баромада, ба ҳамдигар бархӯрданд. Фазо ҷудо шуда, ба ақиб печид; пас мо тавонистем аз тариқи он фазои кушода дар Ориён ба боло назар кунем, ки аз он ҷо овози Худо меомад. Шаҳри Муқаддас аз тариқи он фазои кушода поён хоҳад омад. Ман дидам, ки қувваҳои замин ҳоло ба ларза оварда мешаванд ва воқеаҳо ба тартиб ба амал меоянд. Ҷанг, ва овозаҳои ҷанг, шамшер, гуруснагӣ ва вабо аввал қувваҳои заминро ба ларза меоранд, сипас овози Худо офтоб, моҳ ва ситорагон, ва ҳамчунин ин заминро ба ларза хоҳад овард. Ман дидам, ки ба ларза омадани қувваҳо дар

Аврупо, чунон ки баъзеҳо таълим медиҳанд, ба ларза омадани қувваҳои осмон нест, балки он ба ларза омадани миллатҳои хашмгин аст». Early Writings, 41.

Ларзиши осмонҳо дар Матто, Маркус ва Луко рамзи ларзиши қудратҳои мебошанд, ки бар осмонҳо ҳукмронӣ меkunанд, чунон ки ин қудратҳо ба воситаи офтоб, моҳ ва ситорагон ифода ёфтаанд. Ҳамаи ин қудратҳои осмонӣ ба ларза омаданд ва «аломатҳо»-ро падида оварданд, ки ҳаракати ғариштаи аввалро оғоз бахшида, эълон намуданд. Он қудратҳои осмонӣ дар айёми ҳаракати ғариштаи сеюм боз ба ларза хоҳанд омад. Аммо дар ҳаракати ғариштаи сеюм қудратҳои замин низ ба ларза хоҳанд омад. Қудратҳои замин ҳамон қудратҳои мебошанд, ки бар замин ҳукмронӣ меkunанд. Дар 11 сентябри соли 2001 қудратҳои замин, на осмон, ба ларза омаданд.

«Оё акнун ин суҳане паҳн мешавад, ки ман гуфтаам Нью-Йорк бояд бо мавҷи азими об рӯфта шавад? Инро ман ҳеҷ гоҳ нагуфтаам. Ман гуфтаам, вақте ба биноҳои бузурге, ки дар он ҷо қабат бар қабат қомат меафрозанд, менигаристам: “Чӣ манзараҳои дахшатноке ба вуқӯ хоҳанд омад, ҳангоме ки Худованд бархезад, то заминро ба сахтӣ ба ларза оварад! Он гоҳ суҳанони Ваҳй 18:1–3 ба иҷро хоҳанд расид.” Тамоми боби ҳаждаҳуми китоби Ваҳй огоҳиест аз он чи бар замин хоҳад омад. Аммо ман махсусан дар бораи он чи бар Нью-Йорк хоҳад омад, нуре надорам, ҷуз ин ки медонам рӯзе биноҳои бузурги он ҷо бо гардишу вожгардонии қудрати Худо сарнагун хоҳанд шуд. Аз рӯи нуре ки ба ман дода шудааст, ман медонам, ки ҳалокат дар ҷаҳон аст. Як калом аз ҷониби Худованд, як ламси қудрати азими Ё, ва ин сохтмонҳои азим фурӯ хоҳанд рехт. Манзараҳои ба вуқӯ хоҳанд омад, ки дахшатнокии онҳоро мо тасаввур карда наметавонем». Review and Herald, July 5, 1906.

Дар таърихи миллериён яке аз аломатҳои, ки Луко сабт кардааст, «изтиробҳои халқҳо» буд. Халқҳо қудратҳои ифода меkunанд, ки бар замин ҳукмронӣ менамоянд, ва 11 сентябри соли 2001, ҳангоме ки войи сеюм ба таърихи нубувват ворид шуд, ҳар як халқ бар рӯи замин ба ларза омад. Он ларзиши заминӣ дар Луко бисту як ифода шудааст, аммо на бо ибораи китобии ба ларза омадани қудратҳои замин. Он бо ибораи «изтиробҳои халқҳо» ифода шудааст, чунон ки бар халқҳои ҷаҳон воқеъ гардид, вақте ки биноҳои бузурги Нью-Йорк фурӯ оварда шуданд. «Изтиробҳои халқҳо» дар Луко ҳамон ба ларза омадани қудратҳои замин аст, ва он дар таърихи миллериён ба анҷом расид.

«Ман дидам, ки қудратҳои замин ҳоло ба ларза оварда мешаванд ва воқеаҳо ба тартиб ба амал меоянд. Ҷанг, ва овозаҳои ҷанг, шамшер, қаҳтӣ ва вабо аввал қудратҳои заминро ба ларза меоранд; сипас овози Худо офтоб, моҳ ва ситорагон, ва ҳамчунин ин заминро ба ларза хоҳад овард. Ман дидам, ки ба ларза омадани қудратҳо дар Аврупо, чунон ки баъзеҳо таълим медиҳанд, ба ларза омадани қудратҳои осмон нест, балки ба ларза омадани халқҳои хашмгин аст». Early Writings, 41.

«ҷунбиши қудратҳои халқҳои хашмгин» ҳамон ҷунбиши «қудратҳои замин» аст, чунон ки дар таърихи аввали адвентизм тавассути ҷунбиши «қудратҳо дар Аврупо» нишон дода шудааст. Урайя Смит муайян кард, ки дар соли 1838 чӣ қиз қудратҳоро дар Аврупо ба ҷунбиш меовард.

«Ҳамон тавре ки давраи нубуввати ин карнаи [6-ум] бо таслими ихтиёрии қудрат ба дасти туркон аз ҷониби императори масеҳии Шарқ оғоз ёфт, ҳамин тавр мо метавонем ба таври одилона ҳулоса барорем, ки анҷоми он низ бо таслими ихтиёрии он қудрат аз ҷониби султони турк боз ба дасти масеҳиён нишон дода мешуд. Соли 1838 Туркия ба ҷанг бо Миср кашида шуд. Мисриён наздик буданд, ки қудрати турконро сарнагун созанд. Барои пешгирӣ аз ин, чор қудрати бузурги Аврупо — Англия, Русия, Австрия ва Пруссия — барои нигоҳ доштани ҳукумати турк даҳлат карданд. Туркия даҳлати онҳоро пазируфт. Дар Лондон конфронсе баргузор гардид, ки дар он ултиматуме таҳия шуд, то ба Муҳаммадалӣ, шоҳи Миср, пешниҳод гардад. Равшан аст, ки вақте ин ултиматум ба дасти Муҳаммадалӣ супурда мешуд, сарнавишти Империяи Усмонӣ амалан ба дасти қудратҳои масеҳии Аврупо вогузор мегардид. Ин ултиматум дар рӯзи 11-уми августи соли 1840 ба дасти Муҳаммадалӣ супурда шуд! ва дар ҳамон рӯз ҳуди султон ба сафирони чор қудрат ёддоште ирсол намуда, пурсид, ки агар Муҳаммадалӣ аз қабули шартҳои, ки онҳо пешниҳод карда буданд, сарпечӣ кунад, чӣ бояд кард. Посух ин буд, ки ӯ набояд аз ҳеч эҳтимоле, ки метавонад пеш ояд, нигарон шавад; зеро онҳо барои он тадбир андешида буданд. Давраи нубуввати ба анҷом расид, ва дар ҳамон рӯз идораи умури муҳаммадиён ба дасти масеҳиён гузашт, чунон ки идораи умури масеҳиён 391 солу 15 рӯз пештар ба дасти муҳаммадиён гузашта буд. Ҳамин тавр, войи дуҷум ба анҷом расид, ва карнаи шашум аз садо бозмонд». Uriah Smith, Synopsis of Present Truth, 218.

Исломи войи дуҷум аз авҷи қудрати худ гузашта буд, ки мувофиқи каломи Худо бояд се садӯ наваду як солӯ понздаҳ рӯз давом мекард. Бо вучуди ин, дар солҳои 1830-ум Миср мекушид дар Миср хилофатро аз нав барқарор кунад, то чиҳоди дуҷуми бузурги таърихи мусулмонро идома диҳад. Имкони сар задани ҷангҳои бештари исломӣ қудратҳои Аврупо ро водор мекард, ки аз тарс ба ларза оянд. Дар тӯли даҳсолаҳо бӯҳрони аз нав афрӯхта шудани ҷангҳои Ислом аз ҷониби таърихнигорон ва гузоришгарони он солҳо «Масъалаи Шарқ» номида мешуд. Ҷангҳои фарзандони шарқ дар тӯли асрҳо бар зидди миллатҳои Аврупо бурда мешуданд, ки дини худро аз калисои Рум гирифта буданд. Дар соли 1838, «тангии халқҳо», ки Масеҳ ба он ишора карда буд, такони миллатҳои ба ҳашм омадаро ифода менамуд, ки аз ҷангҳои ба вучуд омада буд, ки Ислом бар зидди империяи собиқи Рум барангехта буд.

«Бо [раҳо кардани] чор фариштаеро, ки дар дарёи бузурги Фурот баста шудаанд, ман чунин мефаҳмам, ки Худо акнун меҳост иҷозат диҳад, то он чор миллати асосӣ, ки империяи Усмонӣ аз онҳо таркиб ёфта буд, ва то он вақт беҳуда кӯшида буданд Империяи Шарқиро дар Қустантиния мутеъ созанд ва дар фатҳи Аврупо фақат пешрафти андаке карда буданд, акнун Қустантинияро тасарруф намоянд ва сеяки Аврупо ро зер карда, мутеъ созанд; ва ҳамин воқеа тақрибан дар миёнаи асри понздаҳум ба амал омад». Works of William Miller, Volume 2, 121.

Танги халқҳо дар ривояте, ки дар Луқо омадааст, «бо ҳайрату саргардонӣ буд; баҳр ва мавҷҳо ғуриш мекарданд», ва бо он ки «дилҳои одамон аз тарс ва аз интизори он чи бар замин меояд, беҳол мешуданд». Саргардонии Масъалаи Шарқ то ҳуди асри бистум

қудратҳои заминро пайваста ба изтироб меовард, ва рамзи он тангӣ «дилҳои одамон аз тарс беҳол шудан» ва «ғурриши баҳр ва мавҷҳо» буд.

«Ин мӯҳр задани бандагони Худо ҳамон чизест, ки ба Ҳизқиёл дар рӯйе нишон дода шуда буд. Юҳанно низ шохиди ин ваҳйи бас ҳайратовар гардида буд. Ў дарё ва мавҷҳои онро, ки ғулғула мекарданд, ва дилҳои одамонро, ки аз тарс беҳол мешуданд, дид. Ў заминро дид, ки ба ҷунбиш омадааст, ва кӯҳҳоро, ки ба миёни баҳр андохта мешаванд (ки ин ба маънои айнан воқеъ мегардад), ва обҳои онро, ки ғулғула ва ошуфтаанд, ва кӯҳҳоро, ки аз тугъи он меларзанд. Ба ӯ вабоҳо, бемориҳои сироятӣ, қаҳтӣ ва марг нишон дода шуданд, ки рисолати дахшатноки худро анҷом медиҳанд». Testimonies to Ministers, 445.

Вақте ки ба Юҳанно муҳргузори яксаду ҷиҳилу ҷор ҳазор нишон дода шуд, ӯ изтироби халқҳоро дид, ҷунон ки бо баҳрҳо ва мавҷҳои хурӯшон ифода ёфтааст, ва дилҳои одамон аз тарс суғм мегардиданд; ва ин ҳамон муҳргузори буд, ки ба Ҳизқиёл дар боби нӯҳум нишон дода шуда буд. Ба Ҳизқиёл унсурҳои дохилии муҳргузори нишон дода шуданд, ва ба Юҳанно унсурҳои зоҳирии вобаста ба муҳргузори нишон дода шуданд. Юҳанно дид, ки ба ҳашм омадани халқҳо бо муҳргузори яксаду ҷиҳилу ҷор ҳазор алоқаманд аст, ва ба ҳашм омадани халқҳо ҳамчунин ҳамон изтироби халқҳои Луқо мебошад, ки аз нигоҳи таърихӣ ҳамчун Масъалаи Шарқӣ шинохта шудааст. Ба Юҳанно нишон дода шуд, ки Ислому дар Вайи сеюм аломати зоҳирии муҳргузори яксаду ҷиҳилу ҷор ҳазор аст.

«Замони ҳозира барои ҳамаи зиндагон айёми таваҷҷуҳи аз ҳад зиёд аст. Ҳокимон ва арбобони давлат, одамон, ки мансабҳои боварӣ ва ҳокимиятро ишғол мекунанд, мардону занони андешаманд аз ҳамаи табақаҳо, диққати худро ба рӯйдодҳои, ки дар атрофи мо ба вуқӯъ меоянд, равона сохтаанд. Онҳо муносибатҳои пуртанишу нооромро, ки миёни миллатҳо вучуд доранд, мушоҳида мекунанд. Онҳо шиддатро мебинанд, ки ҳар унсури заминро фаро мегирад, ва дарк мекунанд, ки чизе бузург ва ҳалқунанда дар остонаи рӯй додан аст — ки ҷаҳон дар лаби як бӯҳрони азим қарор дорад.

«Фариштагон ҳоло бодҳои низоъро нигоҳ медоранд, то ки онҳо навазанд, то даме ки ҷаҳон аз ҳалокати наздикшавандаи худ огоҳ карда шавад; вале тӯфоне гирд меояд, ки омода аст бар замин фурӯ резад; ва ҳангоме ки Худо ба фариштагони Худ амр хоҳад дод, ки бодҳоро раҳо кунанд, ҷунин манзараи низоъ ба вуқӯъ хоҳад пайваست, ки ҳеҷ каламе онро тасвир карда наметавонад.

«Китоби Муқаддас, ва танҳо Китоби Муқаддас, дар бораи ин чизҳо назари дуруст медиҳад. Дар он манзараҳои бузурги ниҳони таърихи ҷаҳони мо ошкор гардидаанд, воқеаҳои ки аллакай сояҳои худро пешаки меафкананд, ва садои наздикшавии онҳо заминро ба ларза меоварад ва дилҳои одамонро аз тарс беҳол месозад». Education, 179, 180.

Дар боби бисту якуми Луқо Исо он «аломатҳо»-ро муайян намуд, ки ҳаракати миллери оғоз бахшиданд, ва ҳамаи он «аломатҳо», мувофиқи гуфтаи Хоҳар Уайт, иҷро шуданд. Заминаларзани Лиссабон, рӯзи торикӣ, фурӯ рехтани ситорагон ва изтироби халқҳо, ки тақон

хӯрдани қудратҳои заминро ифода мекард ва ин ба воситаи Ислом дар тарсе, ки аз Масъалаи Шарқӣ ба вучуд омад, иҷро гардид, ҳамаашон иҷро шудаанд. «Аломатҳо»-и миллерӣ ҳамчунин омадани Писари Одамро бо абр дар бар мегиранд, ки он мувофиқи тартиби дурусте, ки Масеҳ «аломатҳо»-ро баён намуда буд, иҷро гардид; зеро пас аз он ки изтиробӣ халқҳо бо боздоштани бартарии усмонӣ дар соли 1840 ба поён расид, Масеҳ 22 октябри соли 1844 ба Қудси Ақдас омад, ва ҳангоме ки Ё омад, бо абрҳо омад.

«“Ва инак, касе мисли Писари Одам бо абрҳои осмон меомад ва назди Қадимулайём расид, ва Ёро ба ҳузури Ё оварданд. Ва ба Ё салтанат ва ҷалол ва подшоҳӣ дода шуд, то ки ҳамаи қавмҳо, миллатҳо ва забонҳо ба Ё хизмат кунанд; салтанати Ё салтанати ҷовидонист, ки нест нахоҳад шуд.” Дониёл 7:13, 14. Омадани Масеҳ, ки дар ин ҷо тасвир шудааст, омадани дуҷуми Ё ба замин нест. Ё назди Қадимулайём дар осмон меояд, то салтанат ва ҷалол ва подшоҳиро қабул намояд, ки инҳо дар анҷоми кори Ё ҳамчун Шафеъ ба Ё дода хоҳанд шуд. Маҳз ҳамин омадан, на омадани дуҷуми Ё ба замин, дар нубувват пешгӯӣ шуда буд, ки дар поёни 2300 рӯз, дар соли 1844, ба вукӯъ хоҳад пайваست. Ҳамроҳ бо фариштагони осмонӣ, Саркоҳини бузургӣ мо ба Қудси аъзам дохил мешавад ва дар он ҷо дар ҳузури Худо зоҳир мегардад, то ба охири аъмоли хизмати миёнаравии Худо ба нафъи инсон машғул шавад,—то кори доварии тафтишотиро анҷом диҳад ва барои ҳамаи онҳое ки сазовори баҳрабардорӣ аз манфиатҳои он дониста мешаванд, кафорат ба амал оварад». Муборизаи Бузург, 479.

«Аломатҳо»-е, ки бо таърихи миллеритҳо вобаста буданд, «аломатҳо»-еро, ки бо таърихи яқсаду чилу чаҳор ҳазор вобастаанд, намунавӣ пешнамоӣ мекарданд. Вақте ки Масеҳ ба ривояти таърихӣ бо масал шоҳиди дуҷумро фароҳам овард, Ё шогирдони Худо ба «дарахтони навшукуфтаи баҳор» ишора намуд. Ё онҳоро огоҳ кард, ки ҳангоме ки дарахтон ба шукуфтан оғоз мекунанд, шумо медонед, ки ба охири чаҳон наздик шудаед, ва он насл, ки шоҳиди дарахтони навшукуфтаи баҳор мегардад, зинда хоҳад монд, то осмонҳо ва заминро бинад, ки дар оташҳои омадани дуҷуми Ё аз миён мегузаранд.

Вақте ки онҳо акнун навда мезананд, шумо худатон мебинед ва медонед, ки тобистон акнун наздик аст. Ҳамчунин шумо низ, вақте ки бинед, ки ин чизҳо воқеъ мешаванд, бидонед, ки Малакути Худо наздик аст. Ба ростӣ ба шумо меғӯям: ин насл аз миён нахоҳад рафт, то даме ки ҳамаи ин ба иҷро расад. Осмон ва замин аз миён хоҳанд рафт, аммо суханони Ман ҳаргиз аз миён нахоҳанд рафт. Луқо 21:30–33.

Пас савол ин мешавад: «Дарахтон пас кай ба навда задан оғоз карданд?» Борони охири дар 11-уми сентябри соли 2001 ба пошидан оғоз кард, ки мувофиқи Ишаъё «он рӯз»-и «боди саҳт»-и Худост «дар рӯзи боди шарқӣ».

Ба андоза, ҳангоме ки Ё онро бармеангезонад, ту бо он муҳокима хоҳӣ кард; Ё боди саҳти Худо дар рӯзи боди шарқӣ нигоҳ медорад. Пас, ба ин васила гуноҳи Яъқуб пок карда хоҳад шуд; ва ҳамаи самари ин он аст, ки гуноҳи Ё бардошта шавад: ҳангоме ки Ё ҳамаи сангҳои қурбонгоҳро мисли сангҳои оҳак, ки кӯфта пора-пора шудаанд, месозад, бешаҳо ва бутҳо дигар барпо нахоҳанд монд. Аммо шаҳри истехкомдор вайрон хоҳад шуд, ва маскан тарк карда шуда, мисли биёбон боқӣ хоҳад монд: он ҷо ғӯсола хоҳад

чарид, ва он ҷо хоҳад хобид, ва шоҳаҳои онро хоҳад хӯрд. Вақте ки навдаҳои он хушк шаванд, онҳо шикаста хоҳанд шуд: занон меоянд ва онҳоро дар оташ меандозанд; зеро ин қавме бефаҳманд: бинобар ин, Он ки онҳоро офаридааст, ба онҳо раҳм нахоҳад кард, ва Он ки онҳоро шакл додааст, ба онҳо илтифот нахоҳад намуд. Ва дар он рӯз чунин хоҳад шуд, ки Худованд аз маҷрои дарё то сели Миср хоҳад кӯфт, ва шумо як ба як ҷамъ оварда хоҳед шуд, эй фарзандони Исроил. Ва дар он рӯз чунин хоҳад шуд, ки қарнаҳои бузург навохта хоҳад шуд, ва онҳое хоҳанд омад, ки дар замини Ашшур наздик ба ҳалокат буданд, ва рондашудагон дар замини Миср, ва Худовандро бар кӯҳи муқаддас дар Ерусалим ибодат хоҳанд кард. Ишаъё 27:8–13.

Борони охирин аз 11 сентябри соли 2001 ба резидан оғоз кард (ба андоза дода шуд), ва баҳс дар бораи паёми борони охирин ва паёми қалбакии сулҳу амният оғоз ёфт. Таърихи он баҳс ҳамоно ҷоест, ки ноинсофии Яъқуб бардошта мешавад (пок карда мешавад, яъне кафорат мешавад). Таърихи он баҳс, ки ҳамоно баҳси Ҳабаққуқ аст, давраи муҳригузори яқсаду чилу чор ҳазор мебошад, ки бо қай қардани Адвентисти рӯзи ҳафтуми Лоадикия аз даҳони Худованд ба анҷом мерасад, зеро он, ҳамчун «шаҳри истехкомёфта», вайрону беодам хоҳад шуд, зеро ба шаҳри қавме табдил ёфта буд, ки ҳеҷ фаҳме надоранд ва ҳеҷ раҳм ё илтифот намеёбанд. Дар он вақт «овози дуём»-и Ваҳй боби ҳаҷда қарнаи бузургеро хоҳад навохт, ки ҳамоно қарнаи ҳафтум ва войи сеюм аст, ва рамаи дигари Худо омада, дар «Ерусалим» ибодат хоҳад кард, ки он ба ҳаракати қалисои ғолиб табдил ёфта хоҳад буд.

11-уми сентябри соли 2001 нишон медиҳад, ки насли охирини таърихи замин фаро расидааст, ва танҳо онҳое, ки дарахтони навшукуфтаи баҳорро мешиносанд, боронеро, ки сабаби нажда бастанӣ дарахтон мегардад, қабул хоҳанд кард. Танҳо онҳое, ки эътироф мекунанд, ки Исломи войи сеюм ҳамоно ҷизест, ки фаро расидани борони дерин ва муҳр задани яқсаду чихилу чор ҳазор нафарро нишон медиҳад, дар миёни он гурӯҳ хоҳанд буд.

«Танҳо онҳое ки мувофиқи нуре ки доранд зиндагӣ мекунанд, нури бештарро қабул хоҳанд кард. Агар мо ҳар рӯз дар зоҳир намудани фазилатҳои фаъоли масеҳӣ пеш наравем, зухуроти Рӯҳулқудсро дар борони охир намениносем. Шояд он бар дилҳои атрофи мо ғурӯ резад, вале мо онро на дарк хоҳем кард ва на қабул.» Testimonies to Ministers, 507.

«Мо набояд мунтазири борони охирин шавем. Он бар ҳамаи қасоне меояд, ки шабнам ва боронҳои фазеро, ки бар мо мерезанд, дарк намуда, онҳоро қабул мекунанд. Вақте ки мо пораҳои нурро ҷамъ меоварем, вақте ки раҳматҳои яқини Худоро, ки дӯст медорад мо ба Ё таваккал кунем, қадр менамоем, он гоҳ ҳар ваъда иҷро хоҳад шуд. “Зеро, чунон ки замин наждаи худро мебарорад, ва чунон ки боғ ҷизҳои дар он кошташударо мерӯёнад, ҳамчунин Худованд Худо адолат ва ҳамдро пеши ҳамаи халқҳо мерӯёнад” (Ишаъё 61:11). Тамоми замин бояд аз ҷалоли Худо пур шавад». The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 984.

Мо омӯзишро дар мақолаи наждагӣ идома хоҳем дод.

«Агар қасоне, ки метавонанд дар——ёри расонанд, ба ҳисси вазифаи худ бедор карда нашаванд, онҳо қори Худоро ҳангоми шунида шудани нидои баландии фариштаи сеюм

нахоҳанд шинохт. Вақте ки нур барои равшан кардани замин берун меравад, ба ҷойи он ки барои ёрии Худованд бархезанд, онҳо хоҳанд хост кори Ёро маҳдуд созанд, то ба ақидаҳои танги худ мувофиқ гардонанд. Ба шумо мегӯям, ки Худованд дар ин кори охири ба тарзе амал хоҳад кард, ки бисёр берун аз тартиби маъмулии чизҳо хоҳад буд, ва ба гунае ки бар хилофи ҳар гуна нақшарезии инсонӣ хоҳад буд. Дар миёни мо касоне хоҳанд буд, ки ҳамеша мехоҳанд кори Худоро идора кунанд, ҳатто амр диҳанд, ки ҳангоми пеш рафтани кор таҳти роҳнамоии он фариштае, ки дар паёме, ки бояд ба ҷаҳон дода шавад, ба фариштаи сеюм ҳамроҳ мешавад, кадом ҳаракатҳо бояд анҷом дода шаванд. Худо роҳро ва воситаҳои ба кор хоҳад бурд, ки аз онҳо дида хоҳад шуд, ки Ё лаҷомро ба дасти Худ гирифтааст. Кормандон аз василаҳои содае, ки Ё барои ба амал овардан ва ба камол расонидани кори адолати Худ истифода хоҳад кард, дар ҳайрат хоҳанд монд». Testimonies to Ministers, 300.